

jega brloga pač vsakdo lahko svojo smradljivo gnojnico spušča, kakor je tega oni dopisnik navajen. Končno bodi še omenjeno, da nas prav nič ne boli, ko se je „Mir“ z nas norčeval, ko smo mu poslali tisti popravek, pa ga on zaradi naše pisave ni hotel sprejeti, ker mi nismo tako dolgo trgali svojih hlač po šolskih klopeh, kakor je to delal oni dopisnik in gospodje okoli „Mira“. Zato, povemo vam še enkrat, mi se zaradi tega ne čutimo prav nič ponižane, ponižani naj bodejo oni in tudi so, kateri visoko letajo, pa nizko padeje, to pa veljaj v prvi vrsti onemu, katerega se te vrste tičejo. Poslej pa upamo, da bomo imeli mir (pa ne onega celovškega), ako ga pa le še ne bo, pa bodemo drugokrat prišli z bakljami in še vse boljše posvetili. — Liburški požarni brambovci. (Opomba uredništva: Zaradi prostora zakasnelo.)

Zunanje novice.

Zakaj se ni jokalo? Gospod župnik ki so blizu Laškega, so zadnjič „naštudirali“ prav lepo pridigo. Pridigovali so dolgo in tako lepo, da se je vse po cerkvi jokalo. Samo tam v zadnji klopi je sedel možak, kateri je zadovoljno gledal pred sebe, in se tu in tam prav sladko nasmejal. Ko je bila pridiga gotova, si zbrise mož, kateri je sedel poleg njega v isti klopi svoje oči, ter ga vpraša: „Zakaj pa se vi ne jočete?“ Možak se zopet malo nasmeje in reče: „Zakaj bi se jokalo, saj nisem iz te fare!“ —

Cesarja prosil za hlače. V urad cesarskega dvornega hišnika je došla te dni pismena prošnja nekega vpokojenega uradniškega sluga iz Črnavic, v kateri prosi cesarja za nove hlače. V dekretu, (odlog) katerega so mu izročili, ko je šel v pokoj, je potrjeno, da bo dobival vsako leto novo kapo in nove hlače. Kapo so mu sicer dali, a o hlačah so dejali, da so prišle pomotoma v dekret. Zato se je dotičnik pritožil cesarju za hlače. Cesar se je baje nasmehnul in mu je dal v istini nameriti nove hlače (ne po njih!) —

40. poskus samomora. Na Dunaju živeča vdova Franja Holzbauer se hoče že nekaj let sem vsako leto parkrat usmrtiti. Doslej se je še vedno bolj lahko ranila. Te dni je spila zopet nekaj strupa. Prepeljali so jo v bolnišnico. To je njen 40. poskus samomora. Vzrok vedno ponavljajočih se samomorov je morebiti najbrž siromaštvo.

Zakaj ni nočni čuvaj žvižgal. V nekem malem mestecu na Poznanjskem imajo starega nočnega čuvaja, ki se mora skazati, da res čuva nad mestom, s tem, da vsako uro zažvižga neko znano melodijo. Zadnji čas pa ni bilo cele noči slišati njegovega žvižganja. Župan pokliče čuvaja na odgovor. Le-ta skesano prizna, da mu je izpadel zadnji zob iz čeljusti, vsled česar pri vsem napenjanju ne spravi žvigo iz ust. Mestni očetje so bili v začetku v hudi zadregi, dokler jim ne svetuje neki odbornik, naj dajo starcu na občinske stroške napraviti v Breslavi novo, umetno zobovje. To se zgodi in prihodnjo noč niti župan spat ne gre, da bi slišal zopet običajno žvižganje.

Toda celo noč ni bilo niti glasu. Drugo jutro pozove župan zopet čuvaja k sebi, ter vpije nad njim: „Sedaj imaš vendar zobovje. Zakaj ne žvižgaš?“ Čuvaj pritrди pohlevno: „Da imam ga pač, toda zdravnik mi je naročil, naj ga devam ponoči v vodo . . .“

Dekleti sta rešili dva človeka. Hčeri strežarja na svetilniku v Kvelekinu sta rešili iz morja dva ribiška fanta, ki sta šla za kratek čas s čolnom na viharno morje. Čoln se je prevrnil in fanta bi se bila ponesrečila, da ju nista z lastno nevarnostjo rešili pogumni deklici.

Sežgal se je. Iz Celovca poročajo: agent Ivan Gradiška, ki je bil zaprt radi tatvine, je zažgal v ječi svojo obleko, katero je imel na sebi. Prizadel si je hude rane, da je umrl tekom šestih ur.

Avstralski časniki v Južni Afriki — morilci.

Londonski časnik „Morning Leander“ poroča, da je bilo več avstralskih časnikov obsojenih v ječo, ali v izgnanstvo, ker so ropali in morili Bure in Burke. Največja zločinca pa sta poročnik Hancock in pa še neki stotnik Morant, ki sta postrelila v zabavo več zamorcev ter celo nekaj mož lastnega polka, takozvane Bushveldt Carbineers. Hancock je izvedel, da je deset Burov na poti v Pietersburg z namenom, udati se Angležem, ter da imajo seboj 20. funt štrlingov. Dal jih je zgrabiti ter postreliti, dasi so bili brez orožja. Sergeanta Morrison in Grey sta bila določena, da obsodbo izvršita. Ker sta se branila, je moralo postreliti Bure moštvo iz druge stotnije. Oficirja sta se nato polastila 20.000 f. št., ki so jih imeli Buri v svoji prtljagi. Ker pa sta čula, da ve za njun zločin v bližini živeči nemški misijonar Hesse, je šel Hancock k njemu ter ga ustrelil. Hotel je ustreliti tudi misijonarjevega slugo, a sluga mu je, dasi ranjen, ušel. Nemški konsul v Pretoriji je za vse to izvedel in naznanil Kitchenerju, ki je takoj odredil preiskavo. Hancock in stotnik Morant sta hotela postreliti še oba sergeanta, Morrisona in Greya, ki pa sta pobegnila v Pieterburg. Hancock pa je dal ustreliti vojaka, ki je sergeanta svaril. Preiskava pa je vendarle dognala vso resnico, in častnika sta bila obsojena na smrt, ter ustreljena. Baje 50% avstralskih vojakov je sama zločinska sodrga iz rudokopov. Zločini so se zgodili že v juliju 1, 1901 v takozvanem Buschlandu, 200 km severno od Pietersburga. Poročnik Hancock je bil prej — kovač! Iz Bruslja poročajo, da je dejal poslanik dr. Leyds, da so ti zločini le mala slika cele vojne, ker se taki zločini zgodé večkrat. Male zločince Angleži streljajo, velike pa proslavljajo. Le vsled zahteve nemškega generalnega konsula je moral Kitchener častnika morilca obsoditi. Dolgo se je branil ter ju celo zagovarjal, češ da so tudi Buri večkrat zločinci.

Strd (med) v spomeniku. Par sto kil je strdi v bronastem spomeniku generala Roberta Lea v Richmondu v Sev, Ameriki. General in konj sta votla in čebele letajo notri skozi odprte konjske nosnice in skozi nekoliko odprta generalova usta. V notrajnost spomenika se ne pride, ako nočejo poš-

kodovati spomenika in tako imajo čebele v bronastem panju popolnoma mir.

Krvava obiteljska žaloigra. V Rimu se je te dni mestni načelnik knez Colonna v Via Tritone živahno razgovarjal z nekim državnim podtajnikom. Nakrat sta začula dva poka iz revolverja in strašen krik. Na pragu hiše, pred katero sta stala gospoda, se je pojavila visoka brjna gospa, ki je zavpila mestnemu načelniku in podtajniku: „Umorila sem soproga, sedaj pa se javim redarstvu“. Za gospo sta šli glasno jokaje nje hčerki v starosti 18 in 16 let. Morilka je povedala, da je bil njen mož velik pijanec in moralna propalica, ki je zahteval od žene in hčerk, naj bi se udale nemoralnemu življenju, da bi si prislužile sredstev za vzdrževanje obitelji, ker niso v to privolile, jih je strašno mučil. Ko se je nekega večera vrnil sprog zopet pijan domov, je zgrabila nesrečna žena revolver in ga je ustrelila.

„Saj sem tako že mrtev“. Na Dunaju je umoril pred nekaj časa bivši mesar Ivan Hejl zavratno svojo ženo. Udaril jo je parkrat s sekuro po glavi, tako, da ji je razbil lobanjo na 63 koscev. Hejl je bil velik pijanec, zahteval je denarja od žene, ki je morala sama delati, dočim je on le popival. Ako mu žena ni dala denarja, je bil surov in ji je grozil, da jo bo ubil, kar se je tudi res zgodilo. Hejl je pri obravnavi priznal, da je umoril ženo, katero je pustil vso v krvi ter z zmečkano glavo na postelji, sicer pa ni hotel mnogo govoriti, bil je jako ravnodušen. „Saj sem itak že mrtev“, je dejal, kadar so ga sodniki vprašali. Morilec je bil obsojen na smrt na vislicah. Ko je čul svojo obsodbo, je rekel hladnokrvno „adijo“ in je ostavil sodno dvorano.

Življenje v Klondyke. Prof. Mines, ki je bil na znanstvenem potovanju v Klondyke, je poročal v Londonu med drugim tudi, da je plačeval za snaženje čevljev na dan 1 K 20 h, brivcu 2 K 40 h, za kozarec mleka 1 K 20 h, za tri kuhana jajca 7 K, za steklenico vina 36 K. Ako je hotel imeti voz ves dan, je moral dati zanj 480 K. Delavci imajo pa po 48 K na dan.

Rabelja hoteli ubiti. Ameriški državni rabelj Radeliffe, ki je obesil morilca svoje žene, Stanislava Lakrojks, je v mestu Hullu porogljivo trdil pred zbranimi Francozi, da Lakrojks ni prvi Francoz, ki bode obešen. Zato so ga gostje napadli, premlatili in bi ga bili gotovo usmrtili, ako bi ga ne bili redarji rešili ter odpeljali v varstvo.

„Izkušnje“ za kronanje. Kakih 14 dni že prihaja vsak dan v westminstersko opatijo redar, odloži svoj „kalpak“, vsede na stol in duhovnik mu položi plehasto krono na glavo. Pri tem obredu zazvene močne orglje. Vse to je izkušnja za prihodnje kraljevo kronanje v juniju, da bi šlo vse gladko. Na mesto kralja sodeluje tačas redar in nadškofa iz Canterbury nadomešča kaplan, da se organist navadi pri posameznih obredih o pravem času zaorgljati in o pravem času potihniti. Redar izvršuje svojo ulogo jako izborna in časniki trde, da bi mogel, če bi bilo treba zastopati celo kralja pri kronanju.

Gospodarske stvari.

Kmečki grehi. (Konec.) Skrbeti moraš pa tudi z lastnim neovarljivim življenjem doma in zunaj doma, da ti ne bo mogel nihče ničesar očitati: ako ve družinče, da zahaja gospodar redno vsak večer „k levu“, ne bo dolgo, da tudi samo postane stalni gost „pri medvedu.“ Za mlade kmetovalce tiči precej nevarnosti tudi v tem, da preprijazno občujejo z mladimi ženskimi posli: ako je to prišlo nekoliko predaleč, potem z Bogom spoštovanje in pokorščina. Malo mnogo premalo se drži pri mnogih gospodarstvih na dobro hrano družine. Če delavcem in najemnikom dobro hrano odtegneš, jih spravljaš v zlo voljo. In ta ne rodi nikoli dobrega sadu. Posel mora dobiti dovolj dobre hrane, potem naj bo le gospodar oster, makari hudomušen, gospodinja vže zopet vse lepo pogladi: če gre pa nasprotno žena v neumestni varčosti (nekateri ji pravijo: skoparijo) tako daleč, da daje družini malo in slabe hrane, potem je pri kraju z mirom in zadovoljnostjo, s pokorščino in rodoljubnostjo in vsakdanja nejevolja ne izostane. Dobro kuhanega in okusno pripravljene kosila je treba za nasitjenje tudi menj, nego nezabeljenega in neokusnega, in ker na vsako delovanje pri gospodarstvu, zlasti na krmenje in ravnanje z živino kolikor toliko vpljiva ljubezen do njega, ki ima močne korenine v želodcu, zato je dobra hranitev družine najboljši lep (kit) mej gospodarjem in družino.

Zlata pravila prašičjereje. Redi in oskrbuj plemenske prašiče kolikor moč dobro, in sicer živali za pleme kolikor se da poceni, pitavno žival, kar se da obilno. — Kaj popolnejšega se da doseči le s špeci-jaliteto. — Rabi samo zdrave živali pravilnega života za pleme in nikoli prezgodaj. — Razven pitavnim prašičem privoščti vsem živalim vsaki dan par ur gibanja na prostem, če je vreme zato; ravno zato so prašiči, ki se pasejo tako, zdravi. — Skrbi za gorek, zračen svinjak brez prepaha, ki bo po zimi topel, po leti hladen. — Vsako vznemirjenje živalim bolj ali manj škoduje, posebno onim, ki jih pitamo. — Snaga je glavni pogoj srečne prasičjereje. — Plemenskim živalim, daj sicer obilno piče, pa ne do masti. — Pokladaj vedno le zdravo krmo, ki tekne. — Močna krmila polagaj bolj suha, korenstvo pa le kuhano ali sparjeno. — Skrbi tudi vedno za svežo vodo. — Vsaki dan pokladaj ob strogo določenem času pičo, mladim pujskom in odstavljenim ne pokladaj preveč naenkrat, zato pa tudi večkrat. — Daj priliko sčetinejarjem, da dobijo vsaki dan na razpolago vapnenastih kosov prsti, kosove oglja itd. — Plemenski svinji mehko nastelji predno se opraseti; nadzoruj sicer porod, o ne segaj prezgodaj vmes. — Odščipni pujskom ostre zobčke, če le moreš v prvih 24 urah. — Od 3. tedna naprej naj pridejo pujski ob lepem vremenu s svinjo vred na prosto, od 4. tedna naprej začni pokladati postransko pičo. — Pusti pujske 7 do 8 tednov pri svinji, za naprej odmenjene celo 9 do 10 tednov. — V jednom oddelku naj bodo skupaj samo enako krepke živali, slabiče deni posebej. — Če le moč, tehtaj pitavne prašiče vsaki mesec. — Mnogo vodene krme